

ga-aicad maas on, ja et ma ollen orrasse
peält lojus sed ärraaiand: et sa moiksid
aedo lassa folhendada, et rahwokesele
pilla egga kahio ei sūnniks.

Küllakubjas. Lasse neid kurrat wöt-
ta, omma aedade ja omma lojuusse ja em-
ma orrastega! Mis mul nendega tegge-
misi on! ma ollen püü nendega hauku-
nud; agga egga nemmad holi. Nüüd
ma tahhan juu ja römus olla. Istu
mahha, wennike, ja jo minnoga.

Josep. Ma tānnan rõägga keige hea-
rest: agga mul ep olle aega. Jäge Jum-
malaga sefs forraaks! —

Nüüd tahtis Josep jälle koto minna:
agga se Küllakubjas ja se teine Mees hak-
kasid temma käest finni, ja tahtisid sedda
rõäggise sundida, et ta piddi mahha istu-
ma ja nendega jutto aiamma. Agga Josep
pallus neid õiete erdaste, et nemmad ted-
da sefs forraaks piddid lahti laskma, ja

lubbas neile, et ta tullenval pühhapäwal
tahtis jälle taggasī tulla, ja nendele mon-
da magguna jutto, mis ta wöötal Maal
elli kduinud, aiada. Sest temma ütles:
„Minna ei föiba tānnna töörte mitte teie
„seltsi; ma nāen, et surem hille teist roh-
„fest Jummala wiho fest on rõtnut: ja
„nisugguses seltsis minna ikka nenda fui
„arg ollen, ja ei voi õie e siiddamest jutto
„aiada, sest ma kardan ikka, et üks eht
„teine moiks sedda pahhaks potina, mis
„ma waggast melest rõgin. Agga fui teie
„musle sedda tootust annate, et teie enuast
„lia eest tahhate hoida; siis subban ma
„teile saggedaste tulla teid katsuma, ja
„teile mēnda asia juttustada, mis tele
„vissist peate imimels pannema.”

Gelle kõnne põale siis need Mehhed Jos-
sepi lahti lassid, ütlesid: „Minne siis
„Jummala niminega”! Ja Josep pöris
üm-